

UJCO MÓRIC

Tento príbeh mi rozprávala moja babka Helenka. Vždy, keď nás chce pobaviť, rozveseliť, rozosmiať, tak mi ho prerozpráva.

Svoje rozprávanie začína takto:

„Voľakedy nebol taký luxus ako dnes. Televízory, rádiá, lampy, počítače, mobily.... Kdeže! Dovolenky pri mori? Ani nápad! Len tvrdý roľnícky život na dedine. A v tomto skromnom duchu sa nieslo aj správanie všetkých ľudí v našej dedine. No nemala by som pravdu, keby som tvrdila, že všetkých ľudí. Lebo v našej dedine žil aj ujco Moric, ktorého sme ináč nevolali len „vydumný ujco Móric.“ Ten nič nerobil tak, ako ostatní ľudia na poli. Stále len vymýšľal, vydumoval, bol skrátka v dedine za múdreho, skúseného. Každému radil, ako sadiť, čo sadiť, kedy, prečo a načo a tak podobne. Veľmi rád chodil do krčmy medzi ostatných chlapov a tam rozdával svoje rozumy. Tí ho chceli nejakým spôsobom dostať, prekabátiť, ale nejako sa im to nedarilo.

Až raz sa našla vhodná chvíľa. Ujco Móric prišiel do krčmy, prisadol si k chlapom, dal si svoje obľúbené pivo a začal mudrovať. Od vedľajšieho stola prišiel starší roľník a poprosil ho radu. Bol totiž neúrodný rok a najviac sa nedarilo zemiakom. Ten roľník ho oslovil:

„Čuj, Moricku, ket ši taky skúseny, teľi švet ši prešol, poradz mi. Kompere mam šumne, ale tote paskudy mandelinky mi jich žeru, ta povedz, co mam robic? Ket mi dobre poradziš, ta ci i zaplacam za radu.“

Keďže ujco Moric bol všetkými masťami mazaný, ako sa hovorí, tak roľníkovi samozrejme poradil:

„Ice dzedu dva dni po splne mešačka o pulnoci pokošic ňacinu na komperoch. Toto robeli i v Amerike a znace jake kompere jim narošli?“

O dva dni sa znova stretli v krčme, ujco Moric aj ten roľník, ktorý potreboval rady. Hneď sa ho Moric pýta:

„Ta jak, dzedu, kompere rošnu, rošnu? Zrobili sce tak, jak mi kazal?“

Na to roľník odpovedal:

„No ja lem verim, že še moje kompere pozbiraju a budu rosnuć, ale za to, že ši mi tak dobre poradzel, ta som pokošil i tvoju roľu s komperami!“

V tej chvíli by si sa nebola u ujca Morica krvi dorezala, ako sa hovorí, taký ostal omráčený.

Chlapi sa konečne potešili, že aspoň raz niekto dostal toho vydumného ujca“, ukončila svoje rozprávanie moja babka.

**Dominika Franková,
Základná škola Kysak, 9. ročník**